

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 43. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Onsdag den 23. juni 2010
Tidspunkt: Kl. 10.30
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) næstformand, Flemming Møller (V),
Pia Adelsteen (DF), Helle Sjelle (KF), Kim Mortensen (S),
Anne Grete Holmsgaard (SF), Lone Dybkjær (RV)

Desuden deltog: Statsminister Lars Løkke Rasmussen og udenrigsminister
Lene Espersen

Næstformanden, Eva Kjer Hansen, ledede mødet.

Pkt. 1. Afrapportering fra møde i Det Europæiske Råd den 17. juni 2010

Det Europæiske Råd 17/06-10 - bilag 7 (konklusioner fra Det
Europæiske Råd 17/6-10)

Statsministeren: Der var topmøde i torsdags. Som jeg forudsagde, da jeg var her i udvalget inden mødet, var den europæiske økonomi topprioriteten. Ikke overraskende var det, der prægede topmødet, den gældskrise, som præger Europa, og som også har domineret den europæiske dagsorden de seneste måneder.

Der var bred enighed om, at alle nu må gøre en stor indsats for at nedbringe de offentlige underskud, så vi kan få genoprettet tilliden til Europas offentlige finanser. Der var bred udtalt enighed om det. Det var et stærkt rygstød til de beslutninger, som Folketinget netop har truffet, der skal sikre, at vi i Danmark får orden på tingene og får samlet kriseregningen op. Det hænger sammen med, at næsten alle EU-lande har modtaget eller vil modtage henstillinger om dels at gennemføre strukturelle budgetforbedringer, dels at bringe deres underskud ned under 3 pct. af bruttonationalproduktet i overensstemmelse med reglerne i stabilitets- og vækstpagten. Det er henstillinger, der varierer ganske meget. Der er ret voldsomme henstillinger til de lande, der har størst problemer – som f.eks. Grækenland – der skal gennemføre markante stramninger, og meget milde henstillinger til andre lande – som Tyskland og Danmark – der har et helt andet økonomisk udgangspunkt og havde langt bedre styr på de offentlige finanser, da krisen ramte. Men på trods af disse variationer rokker det ikke ved, at der var en meget stærk vilje til at træffe de nødvendige nationale beslutninger for at efterleve henstillingerne.

Inden for de seneste uger har regeringerne i bl.a. Tyskland, Storbritannien, Italien, Spanien og Portugal fremlagt konkrete planer for, hvordan de vil nedbringe deres underskud og gæld, og mange andre er på vej.

Fra dansk side kan vi kun være tilfredse med, at der overalt i Europa er styrket fokus på finanspolitisk ansvarlighed. Det skal sikre tilliden til europæisk økonomi

og modvirke gentagelse af finansiel ustabilitet og høje renter, som vi har været vidne til på det seneste.

Vi har jo med genopretningsaftalen, som er indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti, sikret, at også Danmark vil kunne efterleve henstillingen. Det er først og fremmest, fordi det er i vores egen interesse.

På mødet blev der også gjort status for arbejdet i den taskforce som blev nedsat tilbage i marts under Van Rompuy's ledelse, som skal se på, hvordan vi forhindrer, at den seneste tids gældsproblemer gentager sig i fremtiden. Der var i den forbindelse opbakning til de overordnede principper for at styrke budgetdisciplin, som drøftes i taskforcen. Det gælder ikke mindst en styrkelse af stabilitets- og vækstpacten, bl.a. gennem større fokus på gældsafvikling og langsigtet holdbarhed. Det gælder også det såkaldte europæiske semester, hvor der lægges op til grundigere og tidligere EU-drøftelser af landenes overordnede planer for den økonomiske politik. Der er enighed om, at det naturligvis skal ske på en måde, som respekterer, at det er landene selv, der fastlægger deres nationale finanslove i henhold til deres nationale procedurer.

Der er også opbakning til en styrket makroøkonomisk overvågning i erkendelse af, at de problemer, vi ser i en række EU-lande helt aktuelt, også skyldes balanceproblemer såsom en svag konkurrenceevne, betalingsbalanceunderskud og boligbobler – problemer som kunne have været dæmpet af en strammere økonomisk politik.

Der var enighed om, at sanktioner kan være et relevant instrument at tage i brug over for lande, som fører en økonomisk politik, som er groft uansvarlig, og som er til skade for Fællesskabet. Der blev ikke truffet nogen beslutninger om, hvilke sanktioner der i givet fald kan blive tale om, og hvilke lande der i givet fald skal være omfattet af hvilke sanktioner, og hvordan de skal besluttes. I det hele taget tror jeg, det er værd at understrege, at den taskforce, der blev nedsat i marts, endnu ikke har afsluttet sit arbejde. Det sker op til topmødet i oktober, hvor der kommer en afrapportering fra denne taskforce, og hvor vi derfor også kan vende tilbage til de nærmere detaljer. Finansministeren vil i øvrigt fremadrettet – som han også har gjort det op til dette møde – løbende orientere om arbejdet i taskforcen.

Set med danske øjne er det positivt, at der er bred opbakning til at styrke overholdelsen af de fælles økonomiske spilleregler. Vi er jo en lille, åben økonomi. Vi afsætter noget nær tre fjerdedele af hele vores eksport i EU. Vi har i en meget lang årrække med bred politisk opbakning ført økonomisk politik med afsæt i en fastkurspolitik. Det er ubetinget i vores klare interesse, at der er orden i økonomien i hele Europa. Når der er uro på de finansielle markeder eller i andre EU-lande, går det også ud over danske banker og danske eksportvirksomheder. Det er baggrunden for, at regeringen har holdt sig åben over for at drøfte styrkede sanktioner og styrkede incitament. Et land, der som Danmark selv overholder de eksisterende spilleregler, har alt at vinde og intet at tabe, hvis det i højere grad sikres, at alle EU-lande overholder de fælles spilleregler.

Derfor ser vi også gerne, at tiltag til styrket økonomisk koordination så vidt muligt omfatter alle 27 lande og ikke kun eurolandene. Det hænger grundlæggende sammen med, at et mere effektivt samarbejde om budgetdisciplin og om makroøkonomisk overvågning er relevant for alle – euro eller ikke euro. Det gælder ikke mindst lande, der som Danmark fører – som jeg var inde på det før – en fastkurspolitik i forhold til euroen. Det er ikke i vores interesse, at der skabes nye spilleregler internt i EU mellem en inderkreds af eurolande og en periferi af ikke-eurolande.

Gældsnedbringelse og et klart signal til de internationale finansmarkeder om, at der er politisk vilje i Europa til at håndtere den gældsklemme, vi ellers er på vej ind i, er et vigtigt udkomme af topmødet.

Derudover havde topmødet også fokus på det, der venter rundt om hjørnet, nemlig Europas helt store udfordring, der handler om at skabe forudsætninger for langsigtet vækst og beskæftigelse, jobskabelse. Jeg synes, det er positivt, at vi på mødet vedtog EU's nye vækststrategi, 2020-strategien, som er mere ambitiøs, mere fokuseret og mere forpligtende end sin forgænger, Lissabonstrategien.

Det er positivt, at den strategi flugter med de prioriteter, som regeringen også følger i den danske vækstdagsorden, som jo kommer højt på den aktuelle politiske dagsorden efter sommerferien. Det gælder f.eks. det store fokus på at fremme en vidensbaseret, konkurrenceorienteret og grøn økonomi. Udfordringen nu er at omsætte strategien i praksis både i de enkelte medlemslande og på EU-niveau.

Vi gjorde på mødet status for arbejdet med at styrke den finansielle regulering i Europa. Der var i den forbindelse principiel opbakning til at indføre afgifter i den finansielle sektor med henblik på at sikre, at den finansielle sektor bidrager til finansiering af kriseomkostningerne. Det er et komplekst emne, og jeg tror, man må sige, at drøftelserne først for alvor vil få konkret indhold, når der foreligger mere præcise forslag fra Kommissionen. Men der var principiel opbakning. Det støtter vi i sagens natur i Danmark. Vi støtter tiltag, der styrker den finansielle regulering både i EU og globalt. Vi støtter etablering af afviklingsfonde finansieret af den finansielle sektor selv. Hele ideen om selvfinansiering har jo også været et grundprincip i de danske bankpakker, der blev gennemført sidste år.

På mødet var der også enighed om, at resultaterne af de såkaldte stresstest af banker, som p.t. udføres af de finansielle tilsynsmyndigheder, skal offentliggøres. Det skal finde sted i anden halvdel af næste måned, altså juli måned. Formålet er at skabe større tryghed for investorerne. Det er et formål, som vi fra dansk side naturligvis støtter.

Blandt de øvrige emner på dagsordenen – idet jeg understreger, at det, jeg har talt om indtil nu, var det altoverskyggende tema på topmødet – vil jeg gerne kort nævne, at vi besluttede at indlede optagelsesforhandlinger med Island. Det er en beslutning, som vi fra dansk side er glade for. Et islandsk medlemskab af EU vil styrke den nordiske tilstedeværelse i EU-samarbejdet. Island har gode forudsætninger for relativt hurtigt at kunne afslutte optagelsesforhandlingerne. Bl.a. fordi Island i forvejen har en omfattende samarbejdsaftale med EU gennem EØS-

samarbejdet. Vi bidrager selvfølgelig gerne fra dansk side med teknisk bistand og rådgivning i forbindelse med optagelsesforhandlingerne, hvis man fra islandsk side skulle ønske det.

Anne Grete Holmsgaard forstod, at man på G20 ville tage spørgsmålet om en afgift på den finansielle sektor op, men spurgte, om EU er indstillet på at gå videre med ideen, hvis man i første omgang ikke kan få USA og Japan med. Desuden ville hun gerne vide, hvad statsministerens holdning hertil er. Hun spurgte, hvordan den taskforce vedrørende overvågningsmekanismen, som skal afrapportere inden Det Europæiske Råds møde i oktober, er sammensat, og om den rapporterer direkte til Det Europæiske Råd, eller om euro-landene kommer ind imellem.

Pia Adelsteen ville ikke lægge skjul på, at hun mente, beslutningerne på topmødet var et klart tegn på, at EU vil tjekke vores finanslov. Hun spurgte, om alle lande synes, dette er en god idé.

Lone Dybkjær spurgte, om det ikke ærgrede statsministeren, at det var euro-landene, som samledes og diskuterede den økonomiske politik, og at Danmark står udenfor. Hvad er det, vi mister ved ikke at være med i gruppen af eurolande, bl.a. informationsmæssigt?

Statsministeren sagde til Anne Grete Holmsgaard i relation til G20, at hun og han nok snakkede om noget forskelligt. Europa er åben over for en transaktionsafgift, men den skal være global; ellers har den ingen mening. Når der derimod er tale om en afgift på den finansielle sektor, som skal sikre, at det er sektoren selv, som kommer til at betale for de banker, der måtte komme ud i fremtidige kriser, kan der godt være tale om et selvstændigt europæisk spor.

Afrapporteringen sker til Det Europæiske Råd. Denne gang blev der ikke holdt særlige eurogruppemøder forud for topmødet. Danmark fører en fastkurspolitik, og derfor er vi bundet op på euroen, og vi har en fuldstændig legitim og alvorlig interesse i at være en del af de drøftelser, der finder sted. Vi ville være bekymrede, hvis der blev en stærk kerne af lande, som er med i euroen, og en periferi, der blev hægtet af diskussionerne om den økonomiske politik.

Statsministeren sagde til Pia Adelsteen, at den tekst, som blev udkommet af Det Europæiske Råds møde, er en tekst, som dækker alle lande. Alle lande er grundlæggende enige om, at Europa er udfordret, og vi skal genskabe stabilitet og tillid til den europæiske økonomi. Der er nogle lande, som ikke er med i euroen, og derfor kan der være nogle variationer – også legalt inden for det eksisterende traktatgrundlag – men hele afsættet i diskussionen er, at det drejer sig om Europas økonomiske problemer.

Det afspejles også i den taskforce, der er nedsat, hvor den danske finansminister sidder. Den skal beskæftige sig med den brede koordinering af den økonomiske politik, ikke blot inden for eurogruppen. Finansministeren er indstillet på løbende at involvere Folketingets Europaudvalg i arbejdet.

Statsministeren indrømmede, at der var "forskellige nuancer" i hans og Pia Adelsteens syn på det rigtige i en styrket koordinering af finanspolitikken, hvilket han egentlig syntes var lidt ironisk, når Dansk Folkeparti netop sammen med regeringen har gennemført en genopretningsplan, som skal sikre, at Danmark fortsat spiller i superligaen og agerer i overensstemmelse med EU's regelsæt. Det er i vores logiske interesse at sikre, at andre lande gør noget tilsvarende.

Lone Dybkjær var klar over, at ideen om en transaktionsafgift ikke var en idé, der var groet i statsministeren have.

Hun pegede på, at det afgørende for den videre udvikling i Europa er produktivitetsudviklingen, og spurgte, hvordan man mere konkret tænker sig at samle viden om den, og hvad Danmark påtænker at gøre, når vi skal udmønte de nationale mål i forbindelse med Europa 2020-strategien.

Pia Adelsteen sagde, at når Dansk Folkeparti havde stået last og brast med regeringen i forbindelse med den nationale genopretningsplan, var det fordi det var sund fornuft. Hun var bare imod, at det var EU, der sagde, hvad vi skulle gøre.

Statsministeren pegede i svaret til Lone Dybkjær på, at man havde forsøgt sig med en Tobinskat i Sverige for år tilbage i en ren svensk løsning, hvor man fik bekræftet, at hvis den ikke får en tilstrækkelig international forankring, flytter man blot transaktionerne til de lande, som ikke har en sådan afgift. Derfor mener man i hele EU, at den i givet fald skal gennemføres globalt.

Det er rigtigt, som Lone Dybkjær er inde på, at Europa og Danmark er udfordret med hensyn til produktivitetsudviklingen. Danmark er integreret i den europæiske økonomi, og 75 pct. af vores eksport går til EU-lande. Alle de ting, som fylder i den hjemlige politiske debat – hvordan vi får vækst igen, hvad vi skal leve af i fremtiden, hvordan vi forbedrer vor konkurrenceevne og hvordan håndterer vi den demografiske udfordring – er også til diskussion i Europa, og de kalder på europæisk handling. De er også fælles tænkegoods i Europa 2020-strategien, som ikke i forbindelse med Det Europæiske Råds møde fik så meget opmærksomhed i offentligheden, hvor man koncentrerede sig om de aktuelle udfordringer. Statsministeren bekræftede, at det er perspektiver, som vi skal arbejde med både nationalt og i EU. Han nævnte i den forbindelse, at regeringens vækstforum på sit møde i september skal søge at blive enige om en diagnose. I første omgang betragtede han det ikke som et europapolitisk arbejde, men som et stykke dansk politisk arbejde.

FO Pkt. 2. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser

KOM (2010) 0083

KOM (2010) 0083 - bilag 2 (aktuelt notat om ny komitologiforordning)

EU note (09) - E 33 (EU-note om komitologi efter Lissabon)

Formanden gjorde opmærksom på, at når udenrigsministeren havde forelagt komitologisagen, og man havde diskuteret denne, ville udenrigsministeren gerne orientere udvalget om den aftale, der er indgået om oprettelsen af den fælles udenrigstjeneste.

Udenrigsministeren: Som led i implementeringen af Lissabontraktaten fremlagde Kommissionen den 9. marts 2010 et forslag til en ny komitologiforordning. Umiddelbart herefter blev forhandlingerne om Kommissionens forslag indledt i en vennegruppe under Rådet. Forslaget vil som noget nyt skulle vedtages i fælles beslutningstagning med Europa-Parlamentet. Stemmereglene i Rådet er kvalificeret flertal.

Jeg beklager, at sagen er sat på dagsordenen med så kort varsel, men mod forventning er det nu muligt, at sagen kommer til reel afgørelse i løbet af juli måned. For at være på den sikre side har regeringen valgt at forelægge sagen til forhandlingsoplæg allerede i dag.

Jeg er klar over, at der er tale om kompliceret stof. Jeg vil derfor i mine indledende bemærkninger udlægge det overordnede billede. Udvalgets medlemmer er selvsagt velkomne til at stille mere detaljerede spørgsmål efterfølgende. Der har også været afholdt en teknisk gennemgang tidligere på dagen i dag om dette emne.

Baggrunden for forslaget er, at Lissabontraktaten, nærmere betegnet artikel 291 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, foreskriver en ny ramme om de generelle regler og principper for medlemslandenes kontrol med Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser i form af en komitologiforordning. Kommissionen præsenterede derfor som nævnt den 9. marts 2010 et forslag til en ny komitologiforordning, der skal ophæve og erstatte den eksisterende komitologiafgørelse.

Kommissionen lægger med sit forslag op til en betydelig forenkling og effektivisering af det eksisterende – meget komplicerede – komitologisystem. Der eksisterede før Lissabontraktatens ikrafttræden i alt fire komitéprocedurer, nærmere betegnet rådgivningsproceduren, forvaltningsproceduren, forskriftsproceduren og forskriftsproceduren med kontrol. De fire procedurer foreslås reduceret til to, således at rådgivningsproceduren videreføres og en ny såkaldt undersøgelsesproce-

dure etableres. Det foreslås endvidere, at handelspolitikken, der hidtil har været håndteret i egne, særlige komitologiprocedurer, bliver omfattet af undersøgelsesproceduren.

Jeg skal kort nævne, at forskriftsproceduren med kontrol som bekendt allerede er erstattet af Lissabontraktatens bestemmelser om delegerede retsakter, altså artikel 290.

En bred kreds af medlemslande har støttet Kommissionens forslag om at vedtage et nyt samlet grundlag for udøvelsen af komitologi som en naturlig og nødvendig konsekvens af Lissabontraktatens ikrafttræden. Kommissionens forslag om at forenkle det eksisterende system er også blevet vel modtaget.

Det er dog samtidig klart, at Kommissionens forslag også har haft karakter af et forhandlingsudspil. En række medlemslande i Rådet, herunder Danmark, har i de hidtidige forhandlinger stået stærkt på behovet for at forbedre Kommissionens forslag på en række punkter. Det har resulteret i en række non-papers fra formandskabet, som har dannet udgangspunkt for drøftelserne i Rådet.

Et centralt element i forhandlingerne har været, at Kommissionens forslag lægger op til, at den mulighed for rekurs til Rådet, der findes i det eksisterende system, bortfalder. Det skyldes, at artikel 291 udtrykkeligt foreskriver, at medlemslandene – og ikke Rådet som institution – skal udføre kontrollen med komitologien. Fra dansk side arbejder vi aktivt for, at den kontrol, som skal foregå i komitéen, udbygges med et ekstra "sikkerhedsnet" i de tilfælde, hvor der hverken er et kvalificeret flertal for eller et kvalificeret flertal imod et komitologiforslag i den enkelte komité, og Kommissionen ønsker at fastholde sit forslag.

Formandskabet har foreslået, at dette "sikkerhedsnet" kan tage form af rekurs til et horisontalt appeludvalg bestående af repræsentanter fra medlemslandene og Kommissionen, som har til opgave at varetage den kontrolbeføjelse med Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser, der fremgår af artikel 291, stk. 3, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.

FO Fra dansk side anser vi et sådant "sikkerhedsnet" for et væsentligt element i sikringen af medlemslandenes kontrol med Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelserne.

Fra dansk side arbejder vi endvidere for yderligere at styrke medlemslandskontrollen i appeludvalget, bl.a. ved at det slås fast, at et medlemsland varetager formandskabet for appeludvalget, at Kommissionen i videst muligt omfang forpligtes til at fremsætte ændringsforslag, der tager hensyn til de synspunkter, der er fremsat af medlemslandene, navnlig i sager på politisk følsomme områder, og at appeludvalget kan mødes på det niveau, der af medlemslandene skønnes hensigtsmæssigt i den konkrete sag.

Kommissionen lægger i forordningsforslaget op til en bred anvendelse af undersøgelsesproceduren, herunder i forhold til den fælles landbrugs- og fiskeripolitik og spørgsmål vedrørende miljø og sikkerhed eller beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed.

Fra dansk side arbejdes der for at sikre, at undersøgelsesproceduren kan anvendes på alle de områder, hvor lovgiver finder det hensigtsmæssigt. Det er vigtigt, at lovgiver fortsat overlades et skøn – herunder også i forhold til mulighed for henvisning til appeludvalget – ved fastlæggelse af komitologiproceduren i en basisretsakt.

Fra dansk side lægger man endvidere særlig vægt på, at de interne beslutningsgange i komitologisystemet giver den fornødne tid, fra forslaget bliver fremsat, til der stemmes i komiteen. Dette er ikke mindst vigtigt af hensyn til mulighederne for inddragelse af Folketinget. Fra dansk side ønsker vi en så lang frist som muligt, men under alle omstændigheder som minimum de to uger der gælder i dag.

Endelig vil man fra dansk side søge at fremme større åbenhed omkring komiteernes virke. Dette gælder særligt i forhold til Europa-Parlamentet, hvis lovgivningsbeføjelser er udvidet betydeligt med Lissabontraktaten. Kommissionens forslag udgør i sig selv et betydeligt fremskridt på dette punkt.

Om alle disse enkeltelementer bliver en del af den endelige retsakt vil i sagens natur ikke blot afhænge af forhandlingerne internt i Rådet, men også af forhandlingerne med Europa-Parlamentet. For regeringen er det afgørende, at det endelige resultat samlet set sikrer, at medlemslandene effektivt kan udøve den kontrol med komitologi, som Traktaten foreskriver, at de interne beslutningsgange i komitologisystemet giver den fornødne tid til en grundig national behandling, og at der kommer større åbenhed om komiteernes virke.

Det vil i den forbindelse være fremmede for danske interesser, at Europa-Parlamentet som noget nyt er medlovgiver i denne sag.

Pia Adelsteen takkede indledningsvis for den tekniske gennemgang, som havde fundet sted tidligere på dagen, idet der var tale om et rimeligt kompliceret stof. De øvrige ordførere takkede også for den tekniske gennemgang.

Hun indrømmede, at hun indtil for kort tid side havde været i tvivl med hensyn til mandatgivningen, men nu var hun parat til at acceptere regeringens forhandlingsoplæg, fordi hun syntes, det var fint med en forenkling af det meget komplicerede system.

Med hensyn til delegerede retsakter fik Rådet og Europa-Parlamentet øget indflydelse, idet de begge har en eller anden form for vetoret. Hun syntes, det var fint, at Kommissionen ikke længere har mulighed for at sige: "Vi laver sådan og sådan, og så har I 7 dage til at svare." Hun ville betegne forslaget som "en styrkelse af den smule demokrati, der er i EU."

Pia Adelsteen betegnede det som positivt, at regeringen vil arbejde for, at der etableres et appeludvalg, og at den vil bevare den frist på minimum to uger, som gælder i dag.

Alt i alt betegnede hun forslaget som et skridt i den rigtige retning.

Lone Dybkjær bad om på et tidspunkt at få nogle eksempler på, hvad den nye komitologiordning indebærer i praksis.

Hun hørte godt, at udenrigsministeren sagde, det var en fordel, at Europa-Parlamentet er medlovgiver, men pegede på, at det er en fordel i nogle sager, men ikke i alle, idet det i nogle sager rotter sig sammen med Kommissionen, hvilket kan gå ud over medlemslandene. I denne sag er det en fordel, fordi Europa-Parlamentet går ind for åbenhed.

Hun spurgte, om der er en revisionsklausul.

Eva Kjær Hansen mente, det var positivt, at tingene kom igennem en parlamentarisk behandling, som sikrede transparens og indebar en styrkelse af politikernes rolle.

Anne Grete Holmsgaard syntes, det var rigtigt at anvende sikkerhedsseler, når det drejede sig om særligt følsomme områder. Hun havde forstået det sådan, at Rådet kan bremse en proces, og det kan Europa-Parlamentet også. I det første tilfælde med kvalificeret flertal og i det andet tilfælde med absolut flertal.

Men udover det er der de særlige områder, som man prøver at definere. Anne Grete Holmsgaard gik ud fra, at Rådet til enhver tid kan definere et område som særligt følsomt, således at der bliver en appelinstans.

Med hensyn til åbenhed havde hun forstået det sådan, at der var tale om åbenhed i relation til alle retsakter, sådan at borgerne kan få dem udleveret.

Udenrigsministeren takkede for Pia Adelsteens tilslutning til forhandlingsoplægget og bekræftede, at der var tale om en forenkling, som forbedrer retssikkerheden og øger demokratiet.

Det er rigtigt, at vi med hensyn til appel arbejder for, at der bliver en slags sikkerhedsnet, som man kan benytte sig af i de sager, som er særligt følsomme.

De to ugers frist er det minimum, vi vil kræve, men fristen må gerne være længere.

Udenrigsministeren havde noteret sig Lone Dybkjærs ønske om eksempler. Hun lovede at finde sådanne eksempler, når det bliver muligt, for vi har jo ikke nogen eksempler endnu.

Hun var fuldstændig enig med Lone Dybkjær med hensyn til Parlamentets rolle, men i denne sag har vi en sammenfaldende interesse, nemlig åbenhed. Der er også sammenfaldende interesser mellem medlemslandene og Parlamentet med hensyn til ønsket om mere demokratisk kontrol med Kommissionen. Så Europa-Parlamentet er en medspiller i denne sag.

Der er indskrevet en 5-årig revisionsklausul. På det tidspunkt skal der gøres status, og der bliver mulighed for en revision af ordningen.

I svaret til Anne Grete Holmsgaard nævnte udenrigsministeren, at Kommissionen er skeptisk over for ideen om et appeludvalg, men vi arbejder altså for det. Vi har arbejdet for, at appeludvalget skulle være en ekstra sikkerhedsventil, og vi står ikke alene med det synspunkt, som vi synes, der er gode argumenter for.

Udenrigsministeren bekræftede, at der med hensyn til de delegerede retsakter er den mulighed, Anne Grete Holmsgaard beskrev. Rådet og Parlamentet kan hver for sig bremse en sag.

Det er korrekt, at der er åbenhed for alle retsakter.

Udenrigsministeren sluttede med at sige, at de medlemmer, der har siddet i Europaudvalget i mange år, nogle gange havde opfattet komitologien som en "smutvej" for Kommissionen til at komme uden om det besvær, der kan ligge i demokratiet. Derfor er det foreliggende forslag et skridt i den rigtige retning.

Næstformanden konstaterede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen partier havde ytret sig imod det.

Den fælles udenrigstjeneste

Udenrigsministeren: Jeg vil benytte lejligheden til at orientere udvalget om status for den fælles udenrigstjeneste.

Som det er udvalget bekendt, har man gennem længere tid arbejdet på at finde en løsning med Europa-Parlamentets forhandlere om etablering af den fælles udenrigstjeneste.

Vi har jo en særlig dansk aktie i denne proces, idet Ashtons chefforhandler, Poul Skytte Christoffersen, har været stillet til rådighed. Han har været meget aktiv i processen.

Det billede, der tegner sig, er efter vor opfattelse et acceptabelt kompromis, hvor den fælles udenrigstjenestes samlede rolle for alle dele af EU's udenrigspolitik fastholdes, samtidig med at vi sikrer en stærk og reelt styrket udviklingskommissær. Begge de to hensyn – både at der er en god og stærk fælles udenrigstjeneste, og at der er en styrket udviklingskommissær – har været to hovedhensyn fra dansk side.

Europa-Parlamentet har sikret sig indrømmelser i forhold til budgetkontrollen og deres rolle heri, ligesom udviklingskommissærens rolle er styrket i den overordnede tilrettelæggelse af de langsigtede bistandsinstrumenter. Det er væsentligt for os, at i forhold til FUSP-budgettet fastholdes Ashtons ansvar for de konkrete foranstaltninger inden for politikområdet. Det gælder de kriseorienterede dele af stabilitetsinstrumentet, og det gælder også valgobservationsmissionerne. Det har været vigtigt for os, når vi etablerede en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, at den, der sad i spidsen for den, havde nogle redskaber, hun kunne bruge ude i verden. Derfor har det været meget vigtigt for os, at den fælles udenrigstjeneste kom til at ligge under Ashton. Den finansielle implementering vil fortsat skulle varetages af Kommissionen i form af en særlig enhed placeret inden for den fælles udenrigstjeneste.

Samtidig fastholdes fra Rådets og Ashtons side, at den fælles udenrigstjeneste skal være en separat enhed, og ikke en del af Kommissionen, hvilket ellers har været et af Europa-Parlamentets hovedkrav. Princippet om at Ashton kan lade sig erstatte af henholdsvis kommissærer og formandskabernes udenrigsministre alt efter sammenhængen, fastholdes ligeledes, hvorved der altså ikke bliver tale om politiske stedfortrædere i den fælles udenrigstjeneste, som dele af Europa-Parlamentet har haft et ønske om.

Jeg synes, det er glædeligt, at man har kunnet finde en løsning på denne side af sommerferien, så man nu kan fokusere på at forberede tjenestens arbejde. Der forventes en formel tiltrædelse af forhandlingsresultatet i Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet i løbet af juli måned. Her forventes første skridt at være udpegelse af personer til en række chefsposter, så der kan komme nogle ansigter på. Samtidig skal der findes en løsning på en række udestående spørgsmål. Det drejer sig om reglerne for personalevilkår og budgettet. Det betyder, at den kon-

krete overflytning af enheder fra Kommissionen og rådssekretariatet først forventes at ske omkring årsskiftet.

Det, vi håber på, nu hvor der er truffet en beslutning, er, at vi har en operationsdygtig fælles udenrigstjeneste oppe at køre i løbet af næste forår. Det ser vi fra dansk side meget frem til, da det er en forudsætning for, at vi kan levere en mere sammenhængende og effektiv europæisk ageren på den globale scene.

Dette er blot til orientering. Der er mange medlemslande, der ikke har hørt om det endnu, men jeg synes, jeg ville benytte chancen, når jeg alligevel var her, til at give jer denne forhåndsorientering om, hvad det er, man er nået frem til enighed om.

Udenrigsministerens orientering om den fælles udenrigstjeneste gav ikke anledning til bemærkninger.

Mødet slut kl. 11.30.

Ref.: BE/sra